

רעפ 35301-10-24 - עדן בושרי נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 35301-10-24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקשת: עדן בושרי
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופטים ש' יניב, י' טופף ו-ד' אמיר) בעפ"ג 19363-07-24, שניתן ביום 09.10.2024; בקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקשת:

החלטה

זוהי בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופטים ש' יניב, י' טופף ו-ד' אמיר) בעפ"ג 19363-07-24, שניתן ביום 09.10.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כבוד השופטת נ' תבור) בת"פ 4599-03-23, שניתן ביום 27.05.2024.

1. המבקשת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירות של סחר בסם מסוכן, לפי סעיף 13 וסעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים); ובעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) וסעיף 7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 16.02.2023, מכרה המבקשת לאחרת 19.99 גרם נטו קנבוס תמורת 1,000 ₪; באותן נסיבות החזיקה ברכב סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של כ-250 גרם מחולק לכ-30 אריזות; ובנוסף החזיקה ברכב 3,220 ש"ח במזומן.

2. ביום 27.05.2024 נגזר דינה של המבקשת. תחילה, עמד בית משפט השלום על הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם. ביחס לנסיבות ביצוע העבירה הודגש, כי אלו מעידות על כך שהמבקשת נקטה חלק פעיל במעריך הפצת סמים, אך כי "לא מדובר בסמים קשים והכמויות אינן גדולות". לאחר סקירת



מדיניות הענישה הנוהגת, ובהינתן העובדה כי "מדובר בעבירת סחר בודדת לצד החזקת סמים שלא לצריכה עצמית בכמות שאיננה גדולה. בשים לב לביצוע שאיננו מתוחכם, איננו קשור בחבורה עבריינית או בהתארגנות משמעותית, סוג הסם, הכמות ומכירה בודדת" נקבע מתחם ענישה אשר נע "בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל". בעת גזירת העונש בתוך המתחם, התחשב בית משפט השלום בהודאת המבקשת ולקיחת האחריות על מעשיה; בכך שהמבקשת נעדרת עבר פלילי; בהשלכות הענישה עליה ועל משפחתה; במכתבי ההמלצה שהגישה המבקשת; בנסיבותיה האישיות; ובתסקיר שירות המבחן. בהינתן האמור, נקבע כי ישנו סיכוי ממשי לשיקומה, המאפשר חריגה מסוימת מן המתחם וקיצור משך התקופה לרף המינימלי. אחר דברים אלו, נגזרו על המבקשת 60 ימי מאסר בפועל לריצוי על דרך של עבודות שירות; מאסרים מותנים; קנס; פסילה מותנית של רישיון הנהיגה; צו מבחן לתקופה של שנה; וחילוט הסכום שנתפס.

3. כאמור, ערעור שהגישה המבקשת לבית משפט קמא - נדחה. לאחר שהמבקשת חזרה בה מטענותיה לעניין אי ביטול הרשעתה, הערעור התמקד אך בחומרת העונש. בית משפט קמא קבע כי בית משפט השלום חרג חריגה מסוימת "מהמאסר הקצר" שהציב כתחתית המתחם, ולפיכך אין ממש בטענת המבקשת, לפיה נפלה שגגה בדרך הילוכו או הנמקתו. הוער, כי אין להקל ראש בסחר בקנאביס, וכי בית משפט השלום צעד כברת דרך משמעותית לקראת המבקשת. אשר על כן, הוטעם, כי התוצאה העונשית שנקבעה היא ראויה, ואף מקלה נוכח כלל נסיבות העניין. כן הוער, כי לא נעלמו מעיניו של בית משפט קמא נסיבותיה האישיות והמשפחתיות של המבקשת.

4. בבקשה שלפניי נטען, בתמצית, כי מתעורר בעניינה של המבקשת עיוות דין בשל הימנעות בית המשפט המחוזי מלבחון מחדש את מתחם הענישה והסטייה המקובלת ממנו; כי מדובר במקרה נדיר המגלה אי צדק ובעיה אנושית-מצפונית, נוכח הקביעה כי לא ניתן לגזור על המבקשת עונש שאינו כולל ביצוע של עבודות שירות; קביעה אשר יש בה "אמירה כוללת לפיה אף נאשם בעבירות סמים לעולם לא יוכל לסיים הליך פלילי ללא עבודות שירות". עוד נטען, כי בכל הנוגע לקביעת תחתית המתחם, המונח "מאסר קצר" הוא עמום ומנוגד לתכלית תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; כי הפסיקה עליה נסמך בית משפט השלום לא תואמת את נסיבותיה האישיות של המבקשת; וכן כי "מדובר בסוגיה משפטית בעלת חשיבות כללית" החורגת מעניינה הפרטני. כמו כן, הודגשו נסיבותיה האישיות של המבקשת וטעמי השיקום המתעוררים בעניינה, המצדיקים לשיטתה הטלת צו של"צ בלבד.

דין והכרעה

5. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות, משאין היא עומדת באמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה, לפיה רשות לערער ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, מיני רבים: רע"פ 16979-10-24 אחדות נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (09.10.2024)). מקרה זה אינו בא בגדר אותם מקרים חריגים. זאת ועוד, הלכה היא כי כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש, רשות כאמור תינתן מקום בו הוכח שהעונש חורג באופן קיצוני

ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה (רע"פ 4355/24 אבו אנטילי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (23.06.2024)). המבקשת לא עמדה בנטל להוכיח טענה מעין זו.

6. על אף ניסיונה של המבקשת לשוות לבקשתה נופך עקרוני, טענותיה נטועות עמוק בדלת אמותיו של המקרה הפרטני - ובתוך כך בעונש שנגזר עליה ובטעמי השיקום המתעוררים בעניינה, להם נדרשו הערכאות דלמטה כמתואר לעיל, כדבעי. בכל הנוגע לטענותיה בדבר טעמי השיקום אציין, כי, כידוע, "אין מדובר בטענה המתקבלת כעניין שבשגרה, ויש צורך בנסיבות חריגות ומיוחדות כדי להורות כן", לא כל שכן מקום בו היא נטענת במסגרת בקשת רשות ערעור ב'גלגול שלישי' (רע"פ 4473/24 גגנידזה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.05.2024)). כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי, בית משפט השלום צעד כברת דרך משמעותית לעבר המבקשת, כאשר בשים לב לתסקיר שירות המבחן ולנסיבותיה האישיות, מצא לחרוג במידה מסוימת מהמתחם שנקבע, כך שטעמים אלו באו לידי ביטוי בעונש שנגזר עליה, בנסיבות העניין. משכך, לא הורם הנטל להוכיח כי מתקיימות בענייננו נסיבות חריגות ומיוחדות כאמור.

7. עוד יובהר, כי בכל הנוגע לטענותיה של המבקשת בדבר קביעת המתחם בעניינה, הלכה כי "ערכאת הערעור בוחנת, בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית שבגזר הדין. היינו: גם אם נפלה שגגה באופן בו יושם מנגנון הבניית שיקול הדעת המעוגן בחוק, אין בכך כדי להצדיק את קבלת ערעור במקרים שבהם התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות" (ע"פ 5407/21 דלאשי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (15.02.2022)); כאשר דברים אלו חלים, ביתר שאת, בכל הנוגע להתערבות ב'גלגול שלישי' (רע"פ 7578/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (01.11.2023)). בנסיבות העניין לא מצאתי בדרך הילוכו של בית משפט השלום כדי להצדיק מתן רשות לערער בהקשר זה - הגם הצורך בוודאות ובהירות בעת קביעת מתחם העונש ההולם.

8. בקשת רשות הערעור נדחית בזאת וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בצדה.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשפ"ה (29 אוקטובר 2024).

חאלד כבוב
שופט